6. Костельник Г. Ламання душ: З літературної критики. – Львів: Добра книжка, 1923 . – 95с.
7. Лавріненко Ю. Розстріляне Відродження.: Антологія 1917-1933: поезія-проза-драма-есей. – К.: Смолоскип, 2003. – 983 с.
8. Надьярных Н. Созвучие несозвучного (Поэтическая книга Павла Тычины «Вместо сонетов и октав») // Вопросы литературы. – 1998. – Январь-февраль. – С. 170-204.
9. Наєнко М. Фрагмент високого модернізму: „Замість сонетів і октав“ // Вісник Львів. ун-ту. Сер. Філологічна. – Вип. 44. – Ч. 2. – Львів, 2008. — С. 254–258.
10. Новиченко Л. Поезія і революція. Книга про Павла Тичину. – К.: Дніпро, 1979. – 365 с.
11. Стус В. Феномен доби (сходження на Голгофу слави). – К.: Знання, 1993. – 96 с.
12. Тичина П. Із щоденникових записів. – К.: Радянський письменник, 1981. – 230 с.
13. Шаховський, С. М. В майстерні поетичного слова [Текст] : лірика Павла Тичини / С. М. Шаховський. – К. : Держлітвидав України, 1958. – 251 с. – 0,70.
Юринець В. Павло Тичина. Спроба критичної аналізи. – Х.: Книгоспілка, 1928. -116 с.

Хома Н.

Науковий керівник – доц..Фурманкевич Н. М.

РОЗВАЖАЛЬНА ТЕЛЕПРОГРАМА: СУТНІСТЬ ПОНЯТТЯ ТА КЛАСИФІКАЦІЯ

Телебачення давно перетворилося на найбільший майданчик для індустрії розваг. Інтерес глядачів до розважального контенту зростає щодня, що відображається на рейтингових показниках розважальних телепрограм. З моменту їх появи на українському телебаченні, розваги заполонили телеефір. Розважальна функція є об'єктивно необхідною, оскільки людина фізично не може працювати цілодобово, перебувати постійно у напрузі, а потребує розслаблення й відпочинку, емоційного та розумового розвантаження. А відтак, від журналістики як універсальної моделі дійсності та людської діяльності вона очікує участі в процесі свого відпочинку

Мета статті полягає у тому, щоб виявити особливості розважального телеконтенту, запропонувати універсальну класифікацію розважальних телепрограм.

Аналіз літературних джерел показав, що єдиного однозначного тлумачення дефініції «розважальні телевізійні програми» в науці немає. Розглянемо особливості визначення даного поняття. «Розважальний» походить від слова «розвага». Великий тлумачний словник сучасної української мови дає такі пояснення цього терміну:

- ✓ те, що розвеселяє, розважає людину;
- ✓ те, що заспокоює, утішає кого-небудь у горі, в нещасті тощо; втіха
- ✓ [1, с.1123].

На думку Б. Потятиника, розважальні телепрограми – це програми, які організаційно та психологічно поєднують у собі елементи змагальності, гумору, гри й ескапізму, з емоційно-психологічною реакцією аудиторії, спрямованої на естетичне задоволення та корисну релаксацію [4, с.108]. Отже, розважальний контент телебачення не зобов'язує людину вирішувати складні глобальні проблеми, аналізуючи причини їх виникнення, шляхи розвитку. Йому не притаманні ускладнені інтелектуальні узагальнення, аналітика в оцінці, так як при виявленні асоціативних і причинно-наслідкових зв'язків проблеми необхідні інтелектуальні зусилля, робота розуму .

Зазначимо, що під «розважальним контентом телебачення» варто розуміти не тільки реаліті-шоу, ток-шоу, концерти, ювілеї, гумористичні шоу, талант-шоу, ігри, фільми й серіали, а й за умови використання принципу інфотейменту (синтезу новин і розваг) аналітичні та публіцистичні передачі. Певною мірою розважальний контент представлений пізнавально-розважальними програмами, культурно-просвітницькими, дитячими розважальними, художніми ігровими фільмами, багатосерійними фільмами і власне розважальними проектами.

Ю. Щербина виділяє спільні ознаки-характеристики, за якими можна об'єднати телевізійні програми у єдиний вид – розважальні:

- ✓ *легкість змісту сценарію на сприйняття глядачем;*
- ✓ *дух змагання, співпереживання;*
- ✓ *залучення глядача до участі (смс-голосування, дзвінки у студію, участь у конкурсах тощо);*
- ✓ *задоволення глядача від перегляду, релаксація фізичних сил;*
- ✓ *видовищність програми.;*
- ✓ *креативність способу реалізації змісту програми;*
- ✓ *інноваційність, несхожість між собою в організації проведення.;*

- ✓ *індивідуальні особливості ведучого, його популярність й відомість*
- ✓ [5, с . 355].

На думку С. Акінфієва, телепередачу можна назвати розважальною, якщо вона зорієнтована на глядача і задовольняє хоча б кілька глядацьких потреб:

- ✓ *естетичне задоволення;*
- ✓ *зняття психологічного напруження (рекреація й релаксація), зняття синдрому тривожності;*
- ✓ *культивування атмосфери змагальності,;*
- ✓ *емоційно-почуттєве сприйняття комічного (гумор) тощо*[2].

А. Кісельова пропонує таку класифікацію розважальних телепрограм:

- ✓ *за спрямованістю на аудиторію* – визначається цільова аудиторія з урахуванням часу показу аудіовізуальної продукції (кому адресована програма: усім, дітям, підліткам, чоловікам, жінкам тощо);
- ✓ *за змістом аудіовізуального продукту* – визначаються основні характеристики програми, де наголошується їх літературна основа, виконуються вони акторами, ляльками чи це анімовані програми («мильна опера», комедія, документальна, серйозна драма, мелодрама і т,д); або це музика, балет, танок; або власне розважальні програми (ігри, шоу, вікторини тощо); програми про життєві факти, з коментарями, точками зору, теоріями, прогнозами;
- ✓ *за жанром* – визначається комедія, чи то мелодрама, action (пригода, детектив, трилер, жахи, фантастика, вестерн), еротика, популярна, класична, сучасна драма і т.д.;
- ✓ *за тематичною спрямованістю* – цей напрямок включає весь спектр сфер суспільного життя, в тому числі і теми, що цікавлять аудиторію,наприклад знаменитості, особисті проблеми, подорожі тощо) [3, 445].

На нашу думку, дана класифікація є не достатньо універсальною, тому, проаналізувавши сучасний розважальний телевізійний контент, ми пропонуємо поділяти його, перш за все, на: **програми художнього профілю**, тобто *анімації, фільми,серіали, концерти,* та **нехудожнього профілю**. Останні класифікуємо на власне розважальні та пізнавально-розважальні. програми.

Пізнавально-розважальні програми поділяємо на

- ✓ «*програми-інфотеймент» (* інфотейнмент – це спосіб подачі матеріалу, який націлений як на розвагу, так і на інформування аудиторії. У передачах, зміст яких характеризується як інфотейнмент, інформація має розважальний характер за рахунок підбору матеріалу або способу його оформлення);
- ✓ *ток-шоу (*один із видів телепередачі, в ході якої декілька запрошених гостей беруть участь в обговоренні пропонованої ведучим теми. В основному, при цьому мають бути запрошені в студію глядачі. Основним завданням жанру ток-шоу є активізація сприйняття змісту, укладеного в передачі за допомогою диспуту, каверзних запитань, висловлювань різних точок зору;
- ✓ *тревел-шоу (*програми, де ведучі знайомлять глядачів з країнами, містами, розвагами, побутом. тревел-програми формують кругозір людини, підвищують рівень інтелектуальних знань, розвивають естетичний і культурний смак населення., допомагають пізнавати навколишній світ у розважальній формі. Наприклад «Орел і решка», «Світ навиворіт» та ін.);
- ✓ *інтелектуально-розважальні програми (*програми здебільшого ігрового характеру, де об'єктом уваги стає «мозок» учасника).

***Власне розважальні програми поділяємо на**:*

- ✓ *гумористичні програми* («Дизель-шоу»; «Ліга сміху», «Вечірній квартал» тощо. Основою цих програм є гумор та можливість посміятися над відомими людьми, над собою, своїм менталітетом разом з гумористами*);*
- ✓ *реаліті-шоу; (*своєрідний телевізійний жанр, гібрид розважальної телевізійної передачі та онлайн-трансляції. Сюжет заснований на показі дій групи людей в наближеній до життя обстановці: «Холостяк», «Хата на тата», «Міняю жінку».*);*
- ✓ *талант-шоу (*телепередача, в якій кожен охочий незалежно від віку чи фаху, може продемонструвати свої унікальні здібності, наприклад
- ✓ «Х-Фактор», «Україна має талант» та ін);
- ✓ *розважальні шоу-видовища (*прикладом такого шоу є «Танці із зірками» на телеканалі 1+1. Відомі люди шоу-бізнесу разом з професійними танцюристами на очах у телеглядачів демонструють свої танцювальні здібності);
- ✓ *світські хроніки (*програми про моду та світське життя, наприклад «Світське життя з Катериною Осадчою»)*;*

Таким чином, можна зробити висновок, що успішний розвиток вітчизняного телебачення тісно пов'язаний з його різноманіттям типів програм. Велика кількість програм розважального жанру сприяє масовості телевізійного продукту, розширює глядацьку аудиторію, що, в свою чергу, зміцнює вплив телеефіру на суспільну свідомість

ЛІТЕРАТУРА

1. Великий тлумачний словник сучасної української: бл. 250000 сл. / В. Т. Бусел (уклад. та голов. ред.). – К. ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2005. – 1728 с.
2. Недопитанський М. І. Жанрові новації сучасного українського телебачення // Електронна бібліотека Інституту журналістики / URL: http://journlib. univ.kiev.ua/index.php?act=article&article=1403
3. Кісельова А. А. Іміджевий тип «Знавець у теледискурсі розважальних програм» // Наукові записки. – Випуск 96(1). – Серія Філологічні науки (мовознавство). – Кропивницький: РВВ КДПУ ім.В.Винниченка, 2011. – С. 445–448.
4. Потятиник Б. В. Медіа : ключі до розуміння : монограф.– Львів : ПАІС, 2004. – 298 с.
5. Щербина Ю. В. Жанрові особливості розважальних програм українського телебачння // Теле- та радіожурналістика. – К. – 2015. Випуск 14. С. 253–259

Чайківська О.

Науковий керівник – Янець Н.В.

ПРАКТИЧНА РЕАЛІЗАЦІЯ НАУКОВО-ТЕОРЕТИЧНИХ ЗАСАД ХУДОЖНЬО-ПУБЛІЦИСТИЧНОЇ ЖУРНАЛІСТИКИ

На третьому курсі спеціальності «Журналістика» студенти опановують написання художньо-публіцистичних жанрів журналістики, які органічно поєднують художні та публіцистичні засоби в ефективному вирішенні поставлених завдань. Серед інших медійники часто використовують жанр «есею», зокрема для донесення соціально важливої інформації.

Жанр есе характеризується як невеликий за обсягом прозовий твір у вільному викладі, в якому наявне індивідуальне враження і судження автора з приводу якоїсь події, явища, предмета. При цьому авторське слово не претендує на вичерпне трактування обраної теми. Жанр есе відзначається суб'єктивністю, що дає можливість авторові зосередитися на частковому, висловлювати спірні міркування, наводячи мінімум доказів. Проте «уявна легкість» не може замінити найголовніших критеріїв художнього твору: оригінальності, новаторства, цінності. Визначальними рисами есею є: незначний обсяг, конкретна тема, дана в підкреслено вільному, суб'єктивному її тлумаченні, вільна композиція. Жанр есе, як інші жанри, вимагає від автора потреби «сказати щось важливе і цікаве». Як правило, есе передбачає нове, суб'єктивно забарвлене слово про що-небудь і може мати філософський, історико-біографічний, публіцистичний, літературно-критичний, науково-популярний, белетристичний характер. Для передачі особистого сприйняття автору есе необхідно використовувати асоціації; проводити паралелі; добирати аналогії. Мовна будова твору – це динамічне чергування полемічних висловів, питань, проблем, використання розмовної інтонації та лексики [1, 220].

Мета створення нашого матеріалу – продемонструвати приклад есею на соціальну тематику, особливо актуальну сьогодні. Адже вміння правильно писати есе дозволить майбутнім журналістам навчитися чітко і грамотно формулювати думки, структурувати інформацію, використовувати основні категорії аналізу, виділяти причинно-наслідкові зв'язки, ілюструвати поняття відповідними прикладами, аргументувати свої висновки; оволодіти науковим стилем мовлення.

Одним із завдань майбутніх журналістів є формування критичної свідомості та креативного мислення, тобто уміння самостійно і критично оцінювати явища дійсності. Жанр «есей» або «есе» – є одним з ефективних засобів формування світоглядних позицій людини та творчого мислення молодого журналіста. Саме це і визначає актуальність есею, який пропонуємо для друку у періодиці.

Інклюзивна освіта – крок до гідного майбутнього?

На сьогодні в Україні набуває чинності реформа щодо впровадження інклюзивної освіти у навчальних закладах. Суть її полягає у тому, що з 1 вересня 2018 року діти з інвалідністю, внутрішньо переміщені особи, діти-біженці та діти, які потребують додаткового та тимчасового захисту, особи, які здобувають спеціалізовану освіту та/або можуть прискорено опанувати зміст навчальних предметів, учні з особливими мовними освітніми потребами (наприклад, ті, які здобувають загальну середню освіту мовами, що не належать до слов'янської групи мов) тощо матимуть змогу навчатися у звичайних освітніх закладах разом із ровесниками. Чи виправдає себе реформа?...

У 2019 році буде 10-річчя від дня ратифікації Конвенції ООН про права людей із інвалідністю в Україні. Вона передбачає ліквідацію дискримінації щодо осіб із інвалідністю. Всі ці дії, вважаю, є прогресом для нашої